

Det kongelige danske geografiske Selskab.

I det sjette Møde i Vinteren 1907—1908
holdt Premierløjtnant *Godfred Hansen* Fore-
drag om *Kong Haakon den VII.s Land*.
Lysbilleder og etnografiske Genstande.

I det syvende Møde holdt Professor Dr. phil.
V. A. Poulsen Foredrag om sine *Rejseerindringer fra*
Java. Lysbilleder.

Republiken Colombia.

II. Magdalenafloden.

Af

Konsul **W. Hanssen.**

(Fortsat.)

I Troperne, hvor Dag og Nat næsten altid er lige lange paa de forskellige Aarstider, begynder Dagen at gry ved Femtiden. Før at kunne nyde Naturen ret maa man staa tidligt op; thi Morgenen er i Troperne den bedste Tid af Dagen. Saasnart det lysner over de fjærne Bjærge, skynder vi os da ogsaa med at komme paa Benene for at kunne nyde den tropiske Morgen i fulde Drag. Over Floden hersker der en velgørende Stilhed, de forunderlige Røster i Urskoven er forstummede, alt i Naturen synes at hvile, kun engang imellem hører man et Plask fra den nære Flodbred; det er en Krokodil, som opskræmmet af vor umiddelbare Nærhed, kaster sig i Floden. Det bliver nu lysere og lysere, hurtigt viger Natten for den dæmrende Morgen, fra Urskoven hæver sig allerede en Flok store spraglede Papegøjer, men ligesom imponerede af Stilheden i Naturen, siger de intet, kun engang imellem udstøder Føreren et gennemtrængende Skrig, ligesom for at prøve paa, om han ikke kan vække sine beffjærede Medborgere, og længe skal han ikke raabe forgæves; thi snart gennemkrysses Luften af et Utal af disse snakkesalige Fugle. Nu er det allerede saa lyst, at man kan overskue hele Floden, i

Morgenbelysningen tager den frodige Plantevækst sig storartet ud, vidunderligt skönt er det Landskab, som ligger foran og omkring os, saa skönt, at det danske Sprog mangler Udtryk for paa en fyldestgørende Maade at give sin Beundring til Kende. Det spanske Ord „maravilloso“ er her paa sin Plads, og man hører da ogsaa fra de Medrejsende omkring sig det ene Udbrud af Begejstring efter det andet.

De vilde og uigennemtrængelige Urskove veksler nu med smilende veldyrkede Smaalandskaber; her faar man Øje paa en Bananlund, fra hvilken Guldpirolen lader sin liflige Fløjten lyde over til os, hist henne ligger der en Majsmark lige paa Flodens Bred, hvor den prægtige mørkerøde Kardinal med det hvide Næb lydløst bevæger sig fra Plante til Plante, opskræmmet af de smaa Dværgaber, som her forlyster sig med at stjæle grønne Majskobler, og op paa Sandbankerne kravler i den tidlige Morgenstund de første Krokodiller for at nyde godt af de Straaler, som Solen om et Øjeblik vil sende ned over Magdalenafloden. Nu passerer vi forbi en lille Samling Indianerhytter, og nede ved Floden staar Indbyggerne i Adamskostume i Færd med at gøre deres Morgentoilette; de nærer ingen Frygt for

deres Landsmænd, Krokodillerne; man paastaar, at disse graadige Dyr ikke spiser sorte Mennesker. Hvem ved?

Allerede Kl. 6 sender Solen sine varmende Straaler ned over Floden, nu kommer der Liv i Naturen, et Utal af de forskelligste Fugle med pragtfulde farverige Fjerdragter kreser nu henover os, alle har de travlt, det gælder ogsaa for dem om at udnytte den forholdsvis kølige Morgenstund til at udføre den besværlige Del af Dagsarbejdet, for siden efter at hvile ud i Skyggen af de store Trær.

I det Fjerne faar vi nu Øje paa den første større By paa Magdalenaflodens venstre Bred, det er „Calamar“. Som man kan se paa Kortet, staar denne By i Forbindelse med Havnestaden „Cartagena“ ved Hjælp af en Jærnbane, og er derfor en af de betydeligste Byer ved Magdalenafloden. Vi skal her have flere Passagerer om Bord, hvilke er komne dertil med Jærnbanen fra Cartagena, og da vi kommer nærmere, ser vi, at der ogsaa staar Vognladninger af Gods, fra Evropa eller Amerika importerede Varer, som vi skal tage med op ad Floden. Calamar er en for Samfærdslen paa Magdalenafloden ret betydelig By, den lever dog mest af Transithandel og er med sine ensformige Huse og sandede Gader eller Stræder en meget kedelig og lidet tiltalende By. Der spores da heller ikke nogen Lyst til at gøre nøjere Bekendtskab med den, man bliver om Bord for at betragte de ny ankomne Rejsende og ser paa det Gods, som bliver slæbt over paa vort Dampskib. De nye Medrejsende er alle Tyrker, som kommer fra deres Hovedkvarter i Cartagena, hvor de har forsynet sig med en hel Del billige Varer, for dermed at drage Landet rundt som en Slags Bissekræmmere, de medbringer alle en lille firkantet Kasse, som de bærer i en Læderrem over den ene Skulder, og i den har de deres lille Sortiment af farvede Glasperler, forgyldte Ørenringe, og Armbaand, rigtig noget, som kan friste Indianernes enfoldige Pyntesyge. Disse Tyrker eller Arabere har den Ejendommelighed, at de alle stammer fra Libanonbjærgene i Palæstina; fra det hellige Land kommer de til disse fjærne Lande for at sjakre med den indfødte Befolkning. Alle de Indfødte ser ned paa dem med Foragt, og det har mange Gange af Regeringen været taget under Overvejelse, om der ikke burde foretages noget for at holde dem ude fra Landet.

Omladningen af Godset fra Jærnbanevognene er nu ogsaa i fuld Gang. Naar man som Købmand har opholdt sig i Colombia i længere Tid, lærer man snart at kende Indpakningen af alle de forskellige Varer.

Hvert Land har sin Maade at pakke paa, og paa Kollernes Form og Størrelse kan man slutte sig til deres Indhold. Englændernes helt igennem solide og grundige Fremgangsmaade paa alle Omraader giver sig til Kende ved de udmærket indpakkede Kollis med Hvidevarer, Bomuldstøjer, Klæde og andre Manufakturvarer, som vi ser bliver bragt ombord, det er altsammen godt og fast pakket, og for at det rigtig kan holde til den lange Transport, er der lagt to stærke Jærnbånd om hver Kolli; man ser her Resultaterne af en lang Erfaring i oversøisk Handel. Af tyske Varer kommer der store Kasser med Galanterivarer, Kasser med Øl og mange andre Ting, man ser straks, at det er tysk, det er ogsaa godt indpakket, men alt er storslaaet og plumpt, og det maa altsammen være kommen over en engelsk Havn; thi Englænderne har ubarmhæjrtigt paatrykket alle Kollierne deres berømte Mærke „Made in Germany“. Nu kommer der nogle amerikanske Varer, Petroleum i Blikdaaser, pakkede i Trækasser, Symaskiner, billige Møbler, altsammen daarligt indpakket, paa mange af Kollierne stikker Indholdet frem; man ser tydeligt, at her anvendes kun ringe Omhu, rigtig ægte amerikansk, alt skal gaa i Huj og Hast, derfor bliver det saa daarligt gjort. Endelig kommer der nogle Kasser Tuborg Øl og Kasser med Smør fra Danmark. „Philip W. Heyman, Copenhagen“ staar der paa dem. Det er da mærkeligt, at vore hjemlige Eksportører ikke kan vænne sig til ligesaa godt at skrive „Kjøbenhavn“. Mon de da virkelig tror, at det engelske Navn Copenhagen, eller tyske Navn Kopenhagen bidrager til, at der sælges mere eller maaske sælges lettere. Jeg tror det ikke. Efter min Erfaring bidrager det kun til at bilde Folk i oversøiske Lande ind, at Kjøbenhavn ligger enten i England eller i Tyskland, og det kan da ikke være til nogen Fordel for „dansk“ Eksport.

De franske Vinkasser kender man straks, og Indianerne har især bidt Mærke i de Kasser, som indeholder Cognac. Med Forkærlighed lader de disse Kasser falde haardt paa Jorden eller Stensætningen, og naar de dermed er saa heldige, at en Flaske gaar itu, saa holder de en Skaal under for at opsamle den udflydende Cognac, og faar saaledes paa en let og billig Maade deres Del af Druesaften.

Omkring Skibet og paa dette samler sig nu lidt efter lidt en hel Del Indfødte, som udfolder deres Talgaver og al deres medfødte Elskværdighed for at afsætte forskellige Frembringelser derfra Egnen. Straavifter og Hatte, nydelige Ting fremstillede af skinnende hvide Krokodilletænder, levende Dyr, som Aber,

Papegøjer, Skildpadder, Guldpiroler, Turpialer og Bæltedyr, ja endogsaa en Krokodilleunge paa tre Kvarters Længde præsenteres os i en Snor af en foretagsom Indianerdreng. Det eneste, vi beholder om Bord, er et Par pudsige smaa Dværgaber, saa store som Katteskullinger, og saa Krokodilungen, de første til stor Glæde, den sidste til Rædsel for den ombord værende Ungdom, men lykkeligvis forsvinder den allerede samme Dag, da den med Snor og det hele ser sit Snit til at springe over Bord. Aberne derimod holder ud til Rejsens Slutning, de spiste gærne og altid, alt hvad der blev dem givet, ja end ikke Hatten af en lille Indianerpige forsmaaede de, da hun, Ejerinden, kom for nær hen til dem.

Om Eftermiddagen kom vi til en mindre virkelig nydelig Indianerby. Indbyggerne ernærede sig, som vi erfarede ved Kvægavl og Dyrkning af Tobak. Det var kun en lille By, men interessant ved sin idylliske Beliggenhed og fuldstændige Mangel paa moderne Bygninger. I de hyggelige Alléer af Kokus og Stennød eller Elfenbenspalmer ligger her de tarvelige Indianerhytter, hver især omgivet af en lille Bananlund, eller et lille med Yuca beplantet Stykke Jord; der var over denne lille By noget saa tropisk, noget saa tiltalende, saa at vi besluttede at foretage en Spaseretur for at lære den og dens Beboere at kende.

I en saadan By faar man et udmærket Indblik i det tropiske Liv og kan tilfulde overbevise sig om, at Lykke og Tilfredshed her har sit Hjem. Ikke i Europas Storbyer, ikke i de civiliserede Lande, hvor Adgangen til alle Nutidens Bekvemmeligheder er let tilgængelig, finder man en saadan Tilfredshed og et saa lyst og frejdigt Syn paa Livet, som i denne lille Indianerby midt inde i Sydamerika. Der er noget ufatteligt henrykkende i et Liv, som saaledes henrinder saa at sige under aaben Himmel; det stadige Samliv med Naturen gør, at disse Menneskers Følelser bliver stærkt modtagelige, Frejdighed, godt Humør og en Tilfredshed grænsende til Ligeledelse er fælles for Indbyggerne af denne By. Kvægavl er deres Hovedernæringsvej, hver Familie har sit lille Hus eller Hytte fremstillet af lette Bambusstokke forsynet med et Tag af Palmeblade, det eneste Manden har at bestille er en Gang daglig at tilse sit Kvæg, som græsser paa de store Savannaer i Byens Omegn og, hertil behøver han kun en Hest med Sadel og andet Tilbehør. Naar han kommer tilbage, lægger han sig i sin Hængemaatte, det eneste Husredskab, som findes i hans Hytte, foruden et tarveligt Leje til hans Hustru og Børn. Disse Mennesker kender ikke til Bekvemmeligheder, derfor

savner de dem ikke, Naturen har givet dem alt, hvad de behøver. Under aaben Himmel i Skyggen af Palmerne tilbringer de det meste af deres Tid, og Livsfornödenhederne, Bananer, Yuca og andre Frugter vokser omkring dem i deres umiddelbare Nærhed. Her er Frihed, ingen Tvang fra nogen Side, og at være fuldstændig Herre over dette tarvelige, usle Hjem, det er Indianerens Lykke, og Indtrykket man modtager ved

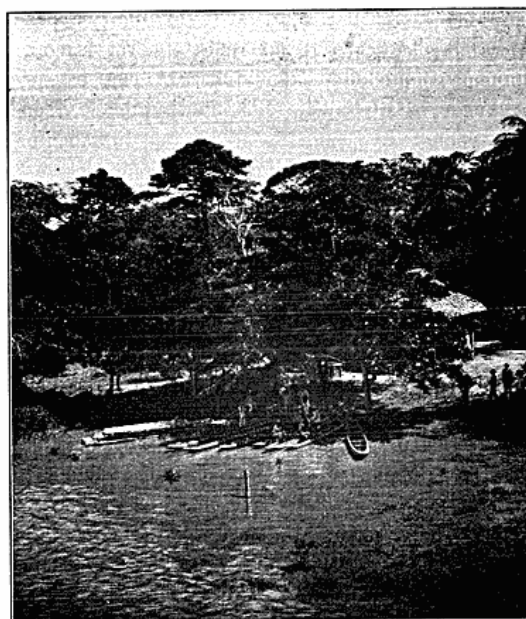

Fig. 1. Lille Indianerby ved Magdalenafloden.

at tale med disse Mennesker, er et saadant, at man i sit stille Sind maa misunde dem dette tarvelige men tilfredse Liv. Man faar her rigtig Forstaaelsen af, hvor uretfærdigt, ja hvor grusomt det er at paatvinge disse Mennesker vor, som vi tror alene saliggørende Civilisation.

Byens Gader munder ud i en aaben Plads, som for største Delen indtages af en stor Sump, bevokset med et Utal af tropiske Vandplanter; og henover Sumpen flager i travl Bevægelse Millioner af de pragtfuldeste Sommerfugle, paa en eneste Plante sidder der Snese af de forskelligste Arter af disse Insekter, hvis Vingers Farvepragt spiller i alle Regnbuens Farver, men ogsaa paa Jorden paa Sumpens Overflade rører der sig et Dyreliv, som maa sætte den opmærksomme Iagttagere i Forbauselse, utallige Tudser og Frøer, Firben i alle mulige Størrelser og af forskellige Farver smutter omkring for i Farten at opsnappe et Bytte.

Men Kronen sættes paa Værket, idet vi til vor store Glæde paa Grenen af et Brødfrugttræ opdager en Meterlang Iguana, som ved Hjælp af sin grønne Farve søger at skjule sig imellem Træets Blade; men nu maa vi se den løbe, ved et Stenkast sætter vi den i Bevægelse, og i et Spring er den da ogsaa ovre paa en stor Træstamme, ad hvilken den forsvinder i Sumpen.

Den lille Indianerby her midt i den vilde Natur, og alligevel saa hyggelig og fuld af lykkelige og tilfredse Mennesker, har gjort et dybt Indtryk paa os men vi faar ikke Tid til at reflektere ret længe; thi Kaptajnens Dampfløjt kalder allerede paa os, og vi maa skynde os til Skibet. Paa Vejen nikker vi endnu engang venligt til Byens Beboere, som tilraaber os et „Felix viaje Señores“, og kort efter gaar det saa videre op ad Floden hen imod nye Æventyr. Resten af Dagen og Aftenen gaar paa samme Maade som den første Dag, i Skumringen kan man imod Øst begynde at øjne Toppene af de endnu fjærntliggende Andeshjærg, og snart har vi Aftenen med det dejlige Maaneskin. De forunderlige Røster ovre fra Urskoven bringer os til at tænke paa den lille Indianerby, hvis Indbyggere vist næppe ofrer disse Lyde en eneste Tanke.

Ved Dagens Frembrud, paa tredje Dagen af vor Rejse, er vi komne til Øen Mompox, en Ø dobbelt saa stor som Fyn, som dannes af Magdalenafloden i Forening med dens Biflod El Cauca. Paa Øen ses ingen Urskove, den er næsten helt opdyrket; men aldeles fremherskende er de uhyre Græsgange; paa Højderne under de store Trægrupper ser man store Skarer af det næsten vilde Hornkvæg, som endnu ikke har afsluttet den natlige Hvile. Disse enorme Græsgange huser Køer, Tyre og Kalve i broget Forvirring, hele Aaret, ja hele deres Levetid tilbringer de her uden videre Pleje, indtil de paa visse Tider af Aaret af Indianere til Hest drives ind i Aflukker kaldet „Corrales“, og her udsøges og indfanges ved Hjælp af en Lazo de Eksemplarer, som findes tjenlige til Slagtning. Roligt, velgørende ja ligefrem hjemlig virker disse flade Græsgange paa os, kun den trykkende Varme, de brogede Fugle og de pragtfulde Sommerfugle, som flager over Flodbredden, minder os endnu om, at vi befinder os i Troperne. Men snart skal vi blive Vidne til et Skuespil, som paa den voldsomste Maade fortæller os, at vi er langt fjærned fra det fredelige Danmark, hvor der ingen graadige Rovdyr findes, og intet farligt Kryb gør Tilværelsen usikker. Vi har lige passeret en lille Samling Indianerhytter, da vi ser et Æsel, som paa den flade Bred har begivet sig ud i Floden for at drikke; ubekymret og uden at ane nogen Fare staar

det der i Vand til Bugen og slukker sin Tørst, et Øjeblik betragter det Dampskibet, hvorpaa det drejer omkring for atter at naa Land, da i det samme en mægtig Krokodil med Lynets Hurtighed nærmer sig og bider sig fast i et af Dyrets Bagben. Et kraftigt Ryk og Æslet har tabt Fodfæstet og lader sig slæbe ud i Floden, det kæmper endnu for sig, for om muligt at rive sig løs, udstøder et Par klagende Brøl; men der er ingen Redning, kun et Par Minutter endnu og Magdalenaflodens gule Vand har lukket sig over det for stedse. En Følelse af Uhygge griber os, og uvilkaarligt kommer man til at tænke paa, hvor farefuldt et Skibsbrud her paa denne Flod maatte blive. Selv den bedste Svømmer vilde ikke være i Stand til at naa Land uden at blive angrebet af disse Uhyrer. Floden vrimler af dem, og der er ingen Udsigter til, at de vil blive udryddede. Paa Magdalenafloden dræbes der aarlig over en halv Million Krokodiller, og lige meget hjælper det. Den virksomste Maade at gaa frem paa vilde være at tilintetgøre Ynglen eller Afkommet, i dette Tilfælde Krokodilæggene; men det er paa en Flod som Magdalenafloden endnu et uoverkommeligt Arbejde. Krokodillerne har deres Ynglesteder paa Steder, som endnu næsten er aldeles utilgængelige for Mennesker, og de forstaar at gemme Æggene saa godt i Sandet, saa kun meget faa og meget øvede Indianere kan opspore Rederne.

Længere oppe paa Floden ser vi nu en Flok Okser, som er gaaede langt ud i Floden for at drikke, og mange af de Ombordværende gaar i Forventningen om at blive Vidne til noget lignende som med Æslet, dog dette nye Skuespil udebliver, Oksen er et forsigtigt Dyr, den vender sig ikke om, baglæns trækker den sig tilbage fra Vandet, saa ved den, at den ved et Angreb kan udfolde hele sin Kraft og bruge sine Vaaben. Krokodillen angriber efter Sigende derfor ikke Hornkvæget, den angriber næsten aldrig, naar den ikke er sikker paa Sejren. Ved Samtaler med de Indfødte erfarer vi da ogsaa, at det som oftest gaar ud over Æsler, Svin og Børn. Engang imellem hænder det, at der fra et af de store Dampskibe gaar en Mand overbord, og han er da næsten altid redningsløst fortabt. Paa Landjorden er Krokodillen derimod ikke farlig, næsten aldrig angriber den der nogen hverken Mennesker eller Dyr, den fjærner sig heller ikke langt fra Floden, kun nogle faa Meter fra Vandet ligger den i Sandet og soler sig næsten altid med aabent Gab.

Lidt efter Kl. 12 Middag ankommer vi til Byen Mompox, en anselig smukt beliggende By, som ved sin gamle Kirke, der ses langt borte, fortæller os, at

her boede og byggede engang Spanierne. Ved at undersøge Byen nærmere træffer vi da ogsaa paa en Mængde gamle Bygninger opførte af disse. Næsten intet Steds i Colombia træffer man paa saa komfortable Beboelseshuse som her i Mompox. Disse Huse er store og luftige, forsynede med tykke Mure, for saa vidt gør liget at holde den tropiske Varme ude. I Husenes Indre findes herlige Korridorer, som bæres af Stenpiller, og omslutter en „Patio“, hvori man har anbragt de dejligste tropiske Træer og Blomster. I Mod-sætning til de fleste tropiske Byer er Mompox en renlig og som Følge deraf en sund By. I et af Husene blev

vi venligt modtagne af en meget gammel Kvinde, hun saa ud til at være over de 70 Aar, men i Samtalens Løb fortalte hun os, at det eneste, hun vidste om sin Alder, var dette, at hun blev gift i samme Aar, som General Bolivar slog Spanierne ved „Puente de Boyaca“, det var i Aaret 1819,

saa vi kunde regne ud, at hun maatte være ikke saa lidt over de 90. Hun viste os nu mange gamle og interessante Ting. Gamle Guldsmykker i Filigranarbejde udførte der i Byen, gamle Lerkar udførte af de oprindelige Indianere, Halsbaand, Ørenringe og Næseprydelser, og tilsidst præsenterede hun for os en gammel Rom, som var ældre end hende selv, paastod hun, og den maatte vi da ogsaa smage. Hun oplyste os om, at Mompox var berømt for sit kunstfulde Juvelérarbejde, sin udmærkede Rom og Brændevin, samt en vidunderlig Mirakelmager af en Helgen, som findes der i Kirken, hun vidste med Bestemthed, at den havde hjulpet utallige Mennesker og selv var hun overbevist om, at den, og kun den, skyldte hun sin ualmindelig høje Alder. I dette gamle ærværdige Hus med de tykke Mure og i denne gamle Kvindes Selskab følte vi os hensatte i Middelalderen, og saa levende for os Spanierne og alle deres Ejendommeligheder, men vi maatte nu tage Afsked, vi skulde endnu den Dag overvære en Tyrefægtning, og i Følge den Gamles Udsagn fandtes der intet Steds i Verden saa udmærkede Tyre som i Mompox.

Straks ved vor Ankomst havde vi faaet at vide, at Byen for Tiden havde Besøg af Departementets Gu-

vernør, til hvis Ære og Adspredelse der om Eftermiddagen Kl. 4 skulde afholdes en Tyrefægtning, „Corrida de torros“, og da Kaptajnen meddelte os, at vi først henimod Aften kunde fortsætte Rejsen, saa var vi naturligvis ikke sene med straks at sikre os nogle gode Pladser, for at kunne overvære dette Skuespil, som Spanierne og alle de Folkeslag, som har en Smule spansk Blod i Aarerne, sætter saa stor Pris paa. Fra den Gamles Bolig begav vi os derfor paa Vejen til el „Circo de torros“ forat indtage vore Pladser i god Tid. Vi havde jo aldrig set en Tyrefægtning før, saa vi maatte sørge for at faa den at se lige fra Begyndelsen.

Man skelner her imellem „Corrida profesional“ det vil sige Tyrefægtninger, hvor de Optrædende er fra Spanien eller fra Cuba indforskrevne Tyrefægttere, og „Corridas de aficionados“, ved hvilke enhver af Folket har Lov til at optræde som Tyrefægter paa Arenaen; disse sidste afholdes næsten altid kun ved de aar-

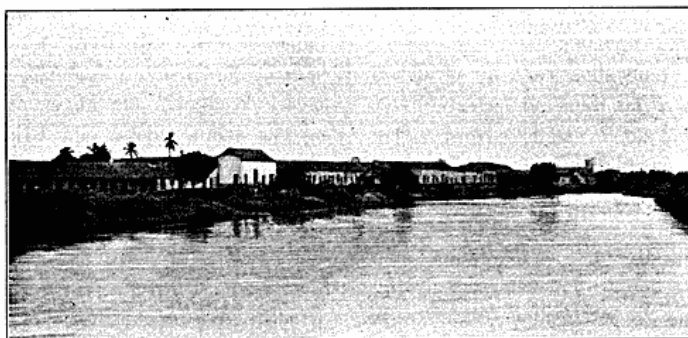

Fig. 2. Byen Mompox ved Magdalenafloden.

lige store Folkefester, og frembyder ikke noget af særlig Interesse. Den Tyrefægtning, som vi gik hen for at overvære, var imidlertid en „Corrida de profesionales“, og allerede Kl. 3 drog de spanske „torros“ med Faner og Musik igennem Byen for offentlig at kundgøre, at nu var Tyrefægtningens Begyndelse nær. Imellem de pragtfuldt paaklædte torros, som drog igennem Byen, saa vi den over hele Landet bekendte „Matador“ Pastrano, saa der var al Udsigt til, at alt vilde forløbe udmærket, og Tyrene hentede fra de omkringliggende store Græsgange, havde ogsaa Ord for at være vilde ustyrlige Dyr, som ret egnede til denne Sport.

Ved Firetiden var „El Circo de torros“ da ogsaa stuvende fuldt af Mennesker. Oppe i Balkonen lige for Indgangen sidder Guvernøren og de højeste Embedsmænd i en for dem særlig indrettet og rigt udsmykket Loge. I den øvrige Del af Balkonen, hvor vi ogsaa har faaet Plads, sidder Byens bedste og bedre Borgere, iblandt hvilke vi lægger Mærke til et stort Antal Damer i brogede Dragter. Mærkelig nok, de spanske Damer elsker dette blodige Skuespil, selv de mest kritiske og farlige Situationer bringer dem ikke ud af Fatning.

Paa Slaget fire marcherer nu Cuadrillaen ind paa Arenaen med dens „matador“ i Spidsen. Alle er de glimrende klædte i overbroderede lette og tætsluttende Silkedragter med pragtfulde Kapper hvilende paa højre Skulder. Med elegant Holdning og elastiske Skridt gaar Cuadrillaen under Musikens Toner tværs over Arenaen, hvor den standser lige for Guvernørens Loge, idet Matadoren med faa velvalgte Ord hilser paa denne høje Embedsmand og hans Følge, hvorpaa han med en forbausende Sikkerhed kaster sin Kappe op imod Logen saa at den dekorativt bliver hængende paa Balustraden, hans Kolleger følger dette Eksempel, og nu staar de alle i deres lette andalusiske Dragter, rede til at optage Kampen med det rasende Dyr, som man er i Færd med at lukke ind paa Arenaen.

Fra Aflukket, hvor Tyrene staar rede til at lukkes ind, stormer den første Tyr nu frem, et prægtigt Dyr med højt løftet Hoved og lange, spidse Horn. Den bliver staaende lige i Arenaens Midte, hvor den modtages af et vældigt Hyl fra Mængden, dette i Forbindelse med den larmende Musik synes at skræmme den, den gør omkring og søger atter at naa Udgangen, men finder nu denne lukket. Allerede lyder der et enstemmigt Raab fra den forsamlede Menneskemængde „otro, otro“, „este no sirve“ (en anden, en anden, denne duer ikke). Dog, man kommer snart paa andre Tanker. Opmuntret af Mængdens Raab nærmer sig en Chulo med sin røde Klud, han tror aabenbart, at Tyren er bange, og helt dumdristig gaar han hen til den for overmodigt at kalde den frem til Kamp. Saasnart den ser ham, styrter den sig imidlertid over ham med en saa stor Voldsomhed, at han ikke faar Tid til at springe til Siden, og i et Nu har den ham paa Hornene for at kaste ham langt bort.

Et Glædeshyl fra Mængden hilser denne Bedrift, og de andre torreros faa nu travlt med at komme deres faldne Kollega til Hjælp ved at aflede det rasende Dyrs Opmærksomhed fra ham. Ved forenede Anstrængelser lykkes dette ogsaa, og nu gaar Kampen sin livlige Gang. Den faldne Mand er denne Gang sluppet med Skrækken, og idet han med Hænderne søger at dække over sine revnede Permissioner, forlader han skamfuld Arenaen ledsaget af Mængdens spottende Tilraab.

Ude i Arenaen venter en af Tyrefægterne Dyret med to pragtfulde Bandarillas, Træstokke, som er pynkede med farvet Parpir og spraglede Baand, i Spidserne er de forsynede med smaa Jærnspejle med Modhager, ligesom Fiskekroge, saa at de, naar de er anbragte i Dyrets Skind, ikke kunde falde ud. Med Fart gaar

Tyren nu løs paa den ventende Bandarillero, og idet den krummer Halsen for at tage ham paa Hornene, støder han med stor Kraft Spydene i dens Skuldre, hvor de bliver hængende, og ved et behændigt Side-spring undgaar han Angrebet. Tyren vrider sig i Smerte, og rasende forsøger den at ryste de ubehagelige Prydelser af sig, men uden Held, Hagerne forhindrer dem i al falde ud. Imellem to Pæle i Arenaen bliver der nu anbragt en Hængemaatte og en Tyrefægter afventer i denne ganske roligt Tyrens Komme. Snart faar den Øje paa den og styrter løs paa den; men Tyrefægteren er ikke sen, med forbausende Sikkerhed jager han en stor Bandarilla lige i Dyrets Nakke, og forsvinder skyndsomt fra Hængemaatten, som han overlader til det vrede Dyr. Pludselig lyder der et Brag som et Kanonskud, den store Bandarilla var forsynet med Fyrværkeri, som nu eksploderer paa Tyrens Nakke og gør denne aldeles vild. Endelig lyder der et Hornsignal, hvilket betyder, at nu kan det være nok med denne Tyr. En anden skal nu frem paa Skuepladsen. De samme Scener gentager sig med nogen Afveksling, indtil ialt seks Tyre har været inde. Matadoren bekymrer sig ikke om de første Tyre, han gemmer sine Kræfter til den sidste, som det er hans Opgave at bringe ud af Verden. Den sidste Tyr skal derfor helst være den bedste. Pynetet med farvede Baand, som er fastgjorte i Hornene, kommer den med højt løftet Hoved ind paa Arenaen, ser sig kun om et Øjeblik, hvorpaa den styrter løs paa den første Torrero, derefter paa den anden og saa fremdeles, man ser straks, at denne Tyr er der Fart i. Mængden hyler og skraaler af Glæde, saa man næsten ikke kan høre den ellers temmelig larmende Musik, og endeløs bliver Jubelen da Matadoren viser sig med en rød Kappe i venstre og „La Espada“, en lang spids Kaarde, i højre Haand. Han gaar stolt, som den Spanier han er, tværs over Arenaen, hilser ærbødigt paa Guvernøren ligesom for at udbede sig hans Tilladelse til at skride til den blodige Gærning. Uden Frygt og med en isnende Ro tager han nu Opstilling omtrent lige i Arenaens Midte. De andre Tyrefægtere trækker sig ærbødigt tilbage, og Tyren, som paa en Gang ser sig alene uden de mange Modstandere, bliver roligt staaende og ser sig forundret omkring. Den faar nu Øje paa Matadoren med den røde Kappe i Haanden. Et Øjeblik synes den at betænke sig, den alvorlige Mand med den røde Kappe og den lange blanke Kaarde, som blinker i Sollyset, ligesom imponerer det rasende Dyr, men jo længere den stirrer paa den røde Klud, jo mere rasende bliver den, og nu styrter den frem for at tage Fjenden paa

sine mægtige Horn. Med sikker Haand tager Matadoren nu Sigte, og da Tyren med krummet Hals løber lige paa den med venstre Haand holdte Kappe, borer den ved egen Kraft den af ham holdte Kaarde ind imellem Skulderbladene helt ned i Hjertet, saa at Kaarden bliver begravet lige til Hæftet. Tyren udstøder et højt Brøl, gør et vældigt Spring lige op i Luften og falder saa død ned paa Jorden.

En Bifaldsstorm lyder nu fra den forsamlede Menneskemængde, opægget igennem den lange Kamp har den nu endelig set sine Ønskers Maal opfyldt, den bedste, den vildeste af Tyrene er bleven dræbt, med en saa overlegen Færdighed og Elegance, og uden nogen som helst synlig Anstrængelse fra den afholdte Matadors Side. Sejrstolt og gennemtrængt af Selvfølelse samler han sine Kolleger omkring sig for med dem at træde hen for Guvernørens Loge og modtager nu af dennes Haand de elegante Kapper, som prydede Balustraden.

Under Musikens

Toner og ledsaget af Mængdens Leveraab forlader Cuadrillaen nu Arenaen, og Tyrefægtningen er til Ende.

Under livlig Diskussion forlader Publikum nu Cirkusbygningen, og vi begiver os atter ombord paa vort Dampskib, som ligger færdigt med Dampen oppe for at føre os endnu længere op ad denne æventyrlige Flod.

Aftenen gaar med at samtale om det nys oplevede, mange af de ombord værende har aldrig før set en Tyrefægtning. Nogle fordømmer dette i og for sig grusomme Skuespil, andre taler om det med Begejstring og glæder sig allerede til det næste. Aftenen gaar og Natten med, og den næste Morgen vaagner vi op i Nærheden af den lille By „El Banco“, hvis eneste Seværdighed er en gammel spansk Kirke, som ligger paa en Skrænt lige ud imod Floden. Vi opholder os kun kort her, vi maa se at komme videre for samme Dag at naa til „Bodega Central“, Flodhavnen for Byen Bucaramanga og Endepunktet for Trafiken paa Lebrijafloden, en som før omtalt meget betydelig Biflod til

Magdalenafloden. Henimod Aften naar vi ogsaa denne Havn, hvor vi skal overnatte; thi fra nu af maa vi ligge stille om Natten. Vandmængden i Floden tager af, Sandbankerne bliver hyppigere og farligere, saa at man kun kan sejle om Dagen.

Det store Lager af Kaffe, som vi forefinder i „Bodega Central“, fortæller os, at vi nu befinder os i Landets Kaffe-Regioner. Paa begge Sider af Floden ser vi da ogsaa nu Bjærgene, som jævnt hæver sig fra denne og i det fjærne kan vi tydeligt se Andesbjergenes mægtige Toppe. I Aftenens Løb ankommer der et Par smaa Dampskibe fra Lebrijafloden ladede

med Kaffe og medbringende nogle Rejsende, Evropæere, som allerede for mange Aar siden forlod den gamle Verden, for at søge deres Lykke her i disse fjærne Lande.

Da Bucaramanga netop er Maalet for vor Rejse, stifter vi hurtigt Bekendtskab med de nyankomne, og i den lille Bys beskedne Hotel,aar vi i en Fart arrangeret et Fællesmaal-

tid for at tilbringe Aftenen paa en behagelig Maade. Det er forbausende, saa hurtigt man i fjærne Lande stifter Bekendtskaber, og endnu mere forunderligt er det, at man i Samtalens Løb næsten altid opdager, at man har en eller anden fælles Bekendt, et eller andet Punkt hvorom den fælles Interesse kan samles. Ja man faar ved saadanne Lejligheder ret Øjnene aabnede for, at Verden dog er forunderlig lille, langt mindre, end man engang troede.

Et Dampskibs Fløjten forkynder os snart, at et stort Dampskib kommer ned ad Floden. Vore nye Venner har haft Lykken med sig, i den tidlige Morgenstund kunde de fortsætte deres Rejse nedad Floden, paa Vejen til deres gamle Fædreland.

Ogsaa vi tager her i Bodega Central Afsked med vort Dampskib, for at fortsætte Rejsen i Kanoa paa Lebrijafloden, for at naa Bucaramanga. Om denne Rejse samt om Byen, dens Kaffeplantager og dens Handel vil jeg fortælle i en følgende Artikel.

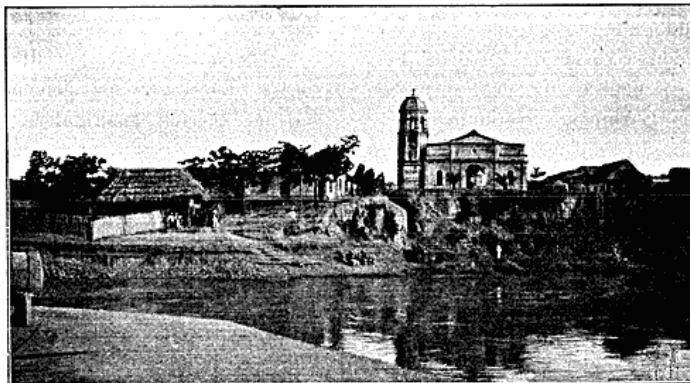

Fig. 3. Byen „El Banco“ ved Magdalenafloden.